

leg. 29

Sprawozdanie

Wydziału krajowego w przedmiocie petycyi nauczycieli i nauczycielek, tudzież wdów po nauczycielach o podwyższenie emerytury, względnie udzielenie pensyi wdowiej lub daru z łaski.

Wysoki Sejmie!

Uchwałą z d. 26. kwietnia 1900 przekazał Wysoki Sejm petycyę Józefy Baleyowej, wdowy po nauczycielu ludowym, o wyznaczenie jej wdowiego zaopatrzenia, Wydziałowi krajowemu do zbadania w porozumieniu z Radą szkolną krajową i zdania sprawy Wysokiemu Sejmowi. Nadto o całym szeregu petycyj nauczycieli i nauczycielek, tudzież wdów i sierot po nauczycielach szkół ludowych, o podwyższenie emerytury, udzielenie pensyi wdowiej lub daru z łaski, nie powziął Wysoki Sejm żadnej uchwały.

Gdy jednak Komisya szkolna petycyę tę załatwiła, a sprawozdanie odnośne tylko z powodu zamknięcia sesyi sejmowej pod rozprawy w pełnej Izbie nie przyszło, Wydział krajowy, po zasięgnięciu co do nich opinii c. k. Rady szkolnej krajowej, przedkłada Wysokiemu Sejmowi następujące sprawozdanie:

1. Mielnik Maryan, nauczyciel ludowy w Korczyniu, wniósł do Wysokiego Sejmu o policzenie mu do emerytury czasu służby od 1. września 1869 do 3. października 1896.

Mielnik pełni obowiązki nauczycielskie w Korczyniu od lat 30 t. j. od 1. września 1869. Przy wymiarze 2% wkładki na rzecz krajowego emerytalnego funduszu szkolnego za czas służby przedetatowej policzono mu w myśl art. 39. i 50. ustawy z dnia 1. stycznia 1889 Nr. 16. Dz. u. i rozp. kraj. tylko czas od dnia 3. października 1896 t. j. od dnia uzyskania patentu kwalifikacyjnego. Ze względu jednak na długoletnią, dość skuteczną działalność nauczycielską Mielnika, jego przykładne zachowanie się i podeszły wiek, przemawia Wydział krajowy, zgodnie z opinią Rady szkolnej krajowej, za policzeniem mu do emerytury czasu służby od 1. października 1875 do 3. października 1896.

2. Michał Pyk, nauczyciel kierujący 2-klasową szkołą ludową w Kulczycach, wniósł prośbę o policzenie mu w drodze łaski 12 lat służby wojskowej za 3 lata służby nauczycielskiej przy wymiarze emerytury.

Pyk pełni obowiązki nauczycielskie od dnia 23. września 1873, t. j. przez lat 27, poprzednio zaś służył przeszło 12 lat w c. i k. armii

Ze względu na to, że Pyk, służąc w armii, służył Państwu, obowiązki zaś swe, jako nauczyciel spełniał gorliwie, odznaczał się zwłaszcza jako praktyczny nauczyciel sadownictwa i ogrodnictwa, że wreszcie liczy już 67 lat wieku i pragnie przejść w stały stan spoczynku, przedkłada Rada szkolna krajowa wniosek o policzenie Pykowi 12 lat służby wojskowej za 3 lata służby nauczycielskiej.

Wniosek ten popiera Wydział krajowy ze swej strony.

3. Mieczysław Stojałowski, były tymczasowy nauczyciel, wniósł prośbę o przyznanie mu pensyi emerytalnej.

Stojałowski pełnił obowiązki nauczycielskie od r. 1886 do końca grudnia 1897, pobierając wynagrodzenie w rocznej kwocie 500 kor.

W skutek podeszłego wieku, uwolniony został na własną prośbę z zajmowanej posady, a ponieważ nie został stabilizowany na posadzie nauczycielskiej, przeto nie mógł otrzymać emerytury.

Ze względu na sumienną jedenastoletnią służbę nauczycielską i na zupełne ubóstwo petenta, proponuje Wydział krajowy, zgodnie z wnioskiem Rady szkolnej krajowej, udzielenie Stojałowskiemu stałego zaopatrzenia z łaski, w rocznej kwocie 150 kor.

4. Michał Gruszka, emerytowany nauczyciel ludowy, wniósł prośbę o podwyższenie mu emerytury.

Gruszka pełnił obowiązki nauczycielskie od 16. września 1877 do 31. października 1891, kiedy to z powodu chronicznego zapalenia ocz i początków katarakty na prawem oku został na własną prośbę przeniesiony w stan spoczynku, przyczem przyznała mu Rada szkolna kraj. w myśl art. 39. i 40. ust. z 1. stycznia 1889 Nr. 16 Dz. u. i rozp. kraj. emeryturę, równającą się $1\frac{1}{40}$ częściom ostatniej płacy t. j. w kwocie 210 kor.

Ze względu na nieuleczalne kalectwo i nędzę petenta przemawia Rada szkolna, za podwyższeniem Gruszce w drodze łaski emerytury z kwoty 210 kor. do kwoty rocznej 336 kor., a Wydział krajowy przedkłada wniosek ten Wysokiemu Sejmowi.

5. Elżbieta Stefaniów, wdowa po byłym tymczasowym nauczycielu ludowym, prosi o przyznanie jej w drodze łaski pensji wdowiej.

Mąż jej pełnił obowiązki nauczycielskie z czteroletnią przerwą, od r. 1862 do 1892, przyczem zachowanie jego było nienaganne. Zarówno ze względu na tę okoliczność, jak i na ubóstwo petentki, przemawia Wydział krajowy, idąc za wnioskiem Rady szkolnej kraj., za udzieleniem Elżbiecie Stefaniów pensji wdowiej w wysokości 200 kor. rocznie, w drodze łaski.

6. Józefa Baleyowa, wdowa po nauczycielu szkół ludowych, wniosła prośbę o przyznanie jej zaopatrzenia wdowiego.

Według opinii Rady szkolnej krajowej, zasługuje prośba ta na wyjątkowe uwzględnienie, zarówno z powodu ubóstwa petentki, jak zwłaszcza dlatego, że przy sposobności organizacyi szkoły w Cebrowie jako etatowej w r. 1874, już był zreferowany dekret nominacyjny dla męża jej na nauczyciela tej szkoły, nie został jednak wydany z powodu zaszłej tymczasem śmierci Baley'a.

Wobec tego wnosi Wydział krajowy na przyznanie Baleyowej, oprócz pobieranego obecnie od gminy Cebrowa zaopatrzenia w rocznej kwocie 102 kor. 20 gr., jeszcze daru z łaski w rocznej kwocie 200 kor.

7. Helena Gieradowa, wdowa po nauczycielu ludowym, wniosła prośbę o przyznanie jej w drodze łaski stałego zaopatrzenia wdowiego

Mąż jej sprawował obowiązki nauczycielskie, jako nauczyciel tymczasowy najpierw od r. 1860 do 1882, a następnie od r. 1889 do 1899, t. j. do dnia śmierci. Ponieważ był nauczycielem tymczasowym, wdowa i sieroty po nim nie otrzymały, w myśl ustawy, zaopatrzenia. Ze względu jednak na 32-letnią służbę Gierada tudzież na ubóstwo pozostałych po nim wdowy i sierót, Wydział krajowy, zgodnie z opinią Rady szkolnej krajowej, przedstawia Wysokiemu Sejmowi wniosek na udzielenie Gieradowej stałego zaopatrzenia z łaski w rocznej kwocie 200 kor., tudzież dodatku na wychowanie dwojga dzieci po 50 kor. rocznie dla każdego, aż do dojscia do 20. roku życia każdego z nich, lub wcześniejszego zaopatrzenia.

8. W zastępstwie nieletniej Joanny Jarosiewiczównej, sieroty po nauczycielu ludowym, wniósł opiekun jej prośbę o udzielenie jej stałego daru z łaski.

Ponieważ ojciec Jarosiewiczównej był nauczycielem tymczasowym, przeto ani wdowa, ani sieroty po nim nie dostały zaopatrzenia. Rada szkolna krajowa jednak oświadcza się ze względu na długoletnią służbę Jarosiewicza t. j. od roku 1861 do 1888 i na zupełne ubóstwo pozostałej po nim sieroty, za przyznaniem Jarosiewiczównej stałego daru z łaski w kwocie rocznej 100 kor., aż do dojscia do 20. roku życia, lub wcześniejszego zaopatrzenia.

Zgodnie z tą opinią, Wydział krajowy przedstawia odpowiedni wniosek.

9. W zastępstwie nieletniego Włodzimierza Kunańca, sieroty po nauczycielu ludowym, wniesiono prośbę, o przyznanie mu w drodze łaski datku na wychowanie.

Ojciec jego pełnił obowiązki nauczycielskie od 1. września 1887 do 17. kwietnia 1896, a to najpierw jako nauczyciel tymczasowy, a od 1. września 1892 jako nauczyciel stały. Ponieważ jednak nie wysłużył w zawodzie nauczycielskim lat 10, wdowa i sierota po nim nie dostały zaopatrzenia, a tylko dano im jednorazową odprawę, wdowie w kwocie 225 kor., a sierocie w kwocie 112 kor. 50 hal. Po śmierci matki jest sierota na wychowaniu ubogiej krewnej. Zarówno z tego względu, jako też ze względu na sumienną i pilną pracę nauczycielską ojca, proponuje Wydział krajowy, zgodnie z wnioskiem Rady szkolnej krajowej, udzielić Kunańcowi daru z łaski na wychowanie w rocznej kwocie 100 kor., aż do dojscia do 20. roku życia, względnie wcześniejszego zaopatrzenia.

10. Antonina Komarowa, wdowa po nauczycielu ludowym, wniosła prośbę o podwyższenie jej w drodze łaski pensyi wdowiej. Ponieważ petentce wymierzona została pensya wdowia zupełnie normalnie, przeto Wydział krajowy, zgodnie z opinią Rady szkolnej krajowej sądzi, że prośbie Komarowej należy odmówić.

Na podstawie powyższego sprawozdania, Wydział krajowy wnosi:

Wysoki Sejm raczy uchwalić:

1. Hilaremu Mielnikowi, nauczycielowi 1-klasowej szkoły ludowej w Korczyniu, policza Sejm w drodze łaski do emerytury czas jego służby od 1. października 1875 do 3. października 1896.

2. Michałowi Pykowi, nauczycielowi kierującemu dwuklasowej szkoły ludowej w Kulczycach, policza Sejm w drodze łaski czas dwunastoletniej służby wojskowej za 3 lata służby nauczycielskiej.

3. Mieczysławowi Stojałowskiemu, byłemu tymczasowemu nauczycielowi, przyznaje Sejm w drodze łaski stałe zaopatrzenie w kwocie rocznej 150 kor.

4. Michałowi Gruszcze, emerytowanemu nauczycielowi ludowemu, podwyższa Sejm w drodze łaski emeryturę z kwoty 210 kor. do kwoty 336 kor. rocznie.

5. Elżbiecie Stefanów, wdowie po byłym tymczasowym nauczycielu ludowym, przyznaje Sejm w drodze łaski pensyę wdowią w rocznej kwocie 200 kor.

6. Józefie Baleyowej, wdowie po nauczycielu ludowym, przyznaje Sejm, oprócz pobieranego obecnie zaopatrzenia od gminy Cebrowa w rocznej kwocie 102 kor. 20 gr. jeszcze dar z łaski w rocznej kwocie 200 kor.

7. Helenie Geradowej, wdowie po nauczycielu ludowym, przyznaje Sejm w drodze łaski stałe zaopatrzenie w rocznej kwocie 200 kor., oraz dodatek na wychowanie dwojga niezaopatrzonych dzieci po 50 kor. rocznie na każde z nich, aż do ukończenia przez nie 20 lat życia, lub wcześniejszego zaopatrzenia.

8. Joannie Jarosiewiczówny, sierocie po nauczycielu ludowym, przyznaje Sejm w drodze łaski dar stały w rocznej kwocie 100 kor., aż do dojścia do 20. roku życia lub wcześniejszego zaopatrzenia.

9. Włodzimierzowi Kunańcowi, sierocie po nauczycielu ludowym, przyznaje Sejm w drodze łaski dar na wychowanie w rocznej kwocie 100 kor., aż do dojścia do 20. roku życia lub wcześniejszego zaopatrzenia.

10. Sejm przechodzi do porządku dziennego nad petycją Antoniny Komarowej o podwyższenie jej pensyi wdowiej.

Z Rady Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi
wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Marszałek krajowy:
St. Badeni w. r.

Sprawozdawca:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.
Członek Wydziału krajowego.

